

4. *Leereszkedés a testbe*

Kérdésünk ténylegesen a halál kérdése. Egészen addig, amíg a korporsó vagy a halotti máglya nem változik fizikai valóságában, semmi sem fog változni, és fenntartjuk a „törvényt”, ami a véglények óta uralja az életet, még akkor is, ha időlegesen felszállunk a „hullámvásba”. „Majdnem olyan, mintha ez lenne a kérdés, ami nekem megoldani adatott” – mondta Anya. Legelsősorban a halál elleni harc – mert Sri Aurobindo 1950-ben meghalt. Mint Orfeusz és Euridiké. Huszonhárom évig viaskodott „a kérdéssel”, mint egy nőstényoroszlán. De ami azt illeti, *nem tudunk* belépni a hullámvásba és a mindenütt jelenlévő életbe, hacsak meg nem változik valami a halál rendszerében, mert ami létrehozza a válaszfalat, szintén létrehozza a halált. És mi hozza létre azt a válaszfalat? Mi a halál sejtmechanizmusa? A tudósok megfigyelik a jelenség tulajdonságait, és kijelentik: ennek + ennek + annak kombinációja okozza a halált. De miért van ott „ez” a legelőször is? Fogalmuk sincs. A következő világ legelsősorban a halál tekintetében különbözik: kívül lesz rajta. Ahhoz, hogy megváltozhasson az élet módja, a halál módjának is meg kell változnia, egyébként csupán ugyanaz a végnélküli régi történet lesz, megspékelve néhány futólagos mindenütt jelenlévő és mennyei káprázattal.

És hol található a halál születési helye?

Az egyetlen mód, hogy ezt megtudjuk: leereszkedünk a testbe.

Ez az, amit Anya 1959-ben „a leereszkedés ösvényén” értett.

Sőt lehet, hogy ez a „halálba való leereszkedés” is.

A halálos szokás

Na és hogyan fogunk hozzá a leereszkedéshez a testbe?... Testünk tökéletesen természetes számunkra, két lábán járunk és tápláljuk, az egész dolgot filozófiák és szóbeli akrobatikák néhány kényelmes rétegével magyarázzuk és igazoljuk. És ez így működik. Nos, ha meg akarunk érteni bármit is a testről, először is abba kell hagynunk „természetesnek” venni. Egészen addig, amíg a tengeri malac normálisan viselkedik ketrecében, csak tengeri malacokat fog gyártani, és azok még több tengeri malacot fognak gyártani. Megpróbálhatod megváltoztatni az étrendedet, vagy az alvási rendedet, sőt még a belélegzett levegő minőségét is – a hatha jógik kiterjedt kísérleteket folytattak mindezekkel a technikákkal – akár még a szívverésedet is leállíthatod. És akkor mi van? Nem a régi faj zsonglőrökölősei iránt érdeklődünk, mégcsak nem is a régi faj „javított változata” iránt. Valami mást keresünk. Játsozathatunk az összes testi mechanizmussal, de azok nem fognak semmi igazán újat adni, mert pusztán a felületet érintik – és ez az, ami miatt sem a biológusok, sem a hatha jógik nem találták meg soha a kulcsot, sőt még igazából meg sem értették a problémát. Mint ahogy már korábban említettük: a mezei egér ideje óta nem tettünk mást, mint zsonglőröködtünk az egyik vagy a másik mechanizmussal. Valami mást kell megtalálni, egy másik, mélyebb kulcsot a testen belül.

És hogyan jutunk oda?

A tapasztalat valójában egyszerű: mindenestre leírni egyszerű, de értelmetlen, ha csak nem *megélt*, mert nem egy könyv lapjain változtatjuk meg a test működését. Nem egy másik elméletre ahítozunk, hanem egy új *teremtésre*.

A biológiát és jógát kombinálva azt képzelhetnénk, hogy az a „leereszkedés az idegek és vénák zszibongó hálózatát fogja felfedni, szívdobbanásokat fogunk hallani, sejtmagokkal és idegsejtnyúlványokkal fogunk együtt rezegni – röviden: mikro-

szkopikus szinten fogjuk megélni testünket, valamifajta elektromos vagy jógikus nagyítóencse révén, abbéli igyekezetünkben, hogy napvilágra hozzuk a „kulcsot”. De a kulcs nem ezekben a szép és jó dolgokban rejlik – testünk egy kitűnő test, olyan jó, mint a kígyó vagy a jégmadár teste, csupán néhány kisebb mechanikai különbséggel. Tehát, mi akadályozza meg ezt a kitűnő dolgot, hogy olyan kitűnő legyen? Mi okozza, hogy emberi lények teste legyen, és ne egy bogár teste? Meg kell jegyezzük, mindkettő halandó. A biológusok, akik mindig működési eljárásokban gondolkodnak, mert ez az egyetlen dolog, amit fel tudnak fogni, azt fogják válaszolni, hogy ugyanaz a test azért emberi és nem valami más, mert bizonyos aminosavak – ugyanazok a primitív vírusoktól végig egészen Einsteinig – egy bizonyos módon állnak össze vagy „tekerednek fel”, egy bizonyos rend szerint emberi fehérjéket alkotva, és nem valami mást. És nincs menekvés, ez kérlelhetetlen és tudományos az első hidrogénfelhőtől kezdődően: ugyanilyen módon fognak feltekeredni a továbbiakban is, vagy egy hajszálnyit különböző módon, örökkön-örökké. „A materializmus a halál evangéliuma” – mondta velősen és megrázóan Anya (és mivel a spiritualizmus a mennyország evangéliuma, tényleg valami mást kell találjunk, ami e két szélsőség között egy kicsit kényelmesebb lesz, és jobban alkalmazható az életre). De *mi* csavarja őket föl egy bizonyos módon? Mi az elsődleges mechanizmus, a mögöttes erő, ami eléri náluk – vagy kényszeríti őket –, hogy egyáltalán feltekeredjenek, a Homo sapiens és egy gyík közötti nagyobb eltérés nélkül? Nem a gyík és az emberi lény közötti különbség az, ami érdekkel minket, hanem a feltekeredés ténye maga. Milyen törvénynek engedelmessékedik? Ez az, amit a tudósok nem tudnak. Anya viszont tudja. A „kulcs” az, ami érdekkel minket. Mert ha ismerjük azt a titkot... nem arról van szó, hogy elkezdénénk tekergetni a fehérjéket egy különböző rendben, hogy néhány vitatható új fajt hozzunk világra, hanem birtokunkba kerülne az élet

kulcsa maga: miért jön létre ez vagy az, egy hal vagy egy emberi lény, vagy inkább, hogy miért ragad bele egy sajátságos, tipikus szokásba, és talán, hogy miért hal meg. Az egyik fajtól a másikig csak a szokás különböző ugyanazon Anyag feltekeredésében. Mi irányítja az Anyag e szokását? Ez a valódi kérdés. Ha megtaláljuk ezt a választ, akkor talán megtaláljuk, hogy mi okozza halálunkat, és lehet, hogy felhagyunk a halál szokásával.

Mert a halál kétségtelenül szokás.

A mentális rétegek

Ennél fogva a leereszkedés a testbe nem bármiféle jógatechnika révén hajtandó végre, hanem a lehető legegyszerűbb módon: belemész abba, ami ott van. És nem behatolsz a vérerek vagy idegnyúlványok bármiféle hálózatába, hanem valami teljesen másba, ami úgy néz ki, mint egy furcsa amazóniai dzsungel. Hogy megtapasztaljuk a sejteket, először át kell jutnunk azon, ami beborítja őket: átlátszatlan, zsongó rétegeken, egyikén a másik után.

E rétegek közül az első: *intellektuális* rétegünk – az, amiben szokványosan élünk. Ez az akvárium legfelső rétege. Az összes eszme, filozófia, vallás stb. – nyilvánvalóan semmi közülük a testhez. Még észre sem veszed ezt a réteget, olyan mint a belélegzett levegő, de egy óriási fortyogó tömeg. Mindezt el kell csöndesíteni. Ugyanúgy mint egy folyadéknak is le kell ülednie, ha át akarsz látni rajta. Ennél fogva az első lépés az elme lecsendesítése.

Amint ezt a szintet kitisztítottad, feltűnik egy második réteg, nagyobb élességgel, mivel továbbá már nem cicomázza a nagy eszmék és nemes filozófiai fogalmak erős zaja: ez az *emocionális elme* rétege. Ez a réteg észrevehetően ragacsosabb. De az érzelmeknek,

lehetnek bármily magasztosak is, nincs semmi közük a testhez. Ennélfogva a második lépés az emocionális elme lecsendesítése.

Ez összetettebb feladat, olyasmi mint a gerilla hadviselés a sivatagban. Amint ez a réteg egy kissé tisztává és nyugodtá válik, egy harmadik réteg tűnik fel, ami mostanáig teljes mértékben összevegyült az első kettővel: *a szenzorikus elme* (érzékelési, érzékekre vonatkozó – a ford.), ami vezérli a reakcióinkat; ezen a ponton tényleg a dzsungel sűrűjébe értünk, teli mindenféle kis kígyóval és mocsárral. Még nem teljesen értük el a testet, de már közeledünk. A fáradtság és alvás, félelem, fájdalom és öröm, kedvelés és nem kedvelés, vonzódás és visszataszítás, összehúzódas és ellazulás érzése – ez egy folyamatos nyüzsgés –, de rájövünk, hogy ez az egész mily mértékben a szokás, a kulturális környezet, a nevelés eredménye: egy igazi kotyvalék, aminek semmi köze a testhez: mintha csak rárakódott volna. A harmadik lépés, a szenzorikus elme átlátzóvá tétele, vagy a tökéletes semlegesség. A legkisebb összehúzódas vagy visszautasítás olyan, mintha azonnal felhúznánk egy falat: a behatolás megáll és megakadysz Amazónia közepén. A testnek fel kell szabadulnia az akciók és reakciók teljes hálózatától. Azon a ponton elkezd egy kissé tétovázni, mintha elvesztette volna horgonypontjait, és elbizonytalanodna tömegét illetően – valójában szokatlanul határtalanná és könnyűvé válna, elkezdenénk egy kicsit érezni a „testet”. S ekkor elérjük a korlátot: a negyedik szintet, a *fizikai elmét*.

Azonban nem tudod, hogy ez a korlát, vagy hogy hol vagy, mit csinálsz abban a bizarr dzsungelben – csak *utána*, ha egyszer átlépted, akkor veszed észre, hogy ez volt a korlát, és mit jelentett. Időközben – és ez az „idő” Anyának évekig tartott – csak egy végtelen, mikroszkopikus, ragacsos, bugyogó magma, és nem teljesen tudod, hogy vajon a „másik oldalra”, vagy a test széthullásához vezet, hogy egyáltalán létezik-e másik oldala annak a mikroszkopikus pokolnak, ami oly szilárdan rárakódott a testre, hogy úgy tű-

nik, e réteg lehúzásának kísérlete a test darabokra szakítását jelenti. Amikor Francesco de Orellana lejöve az Andokból első alkalommal elért az Amazonashoz, akkor azt nem Amazonasznak hívták, hanem egy „helynek” kúszónövényekkel és aligátorokkal, és nem tudta, hogy vajon az Atlanti óceánba vezeti-e őt vagy a halálba; és arról sem volt fogalma, hogy min megy keresztül. Könnyű térképeket rajzolni *utólag*.

A fizikai elme korlátjához vezető rétegek áthatolásának csak néhány állomását vagy útjelző tábláját fogjuk megadni.

65.247 – Amikor közéről nézzük, rájövünk, hogy az tart legtovább, amíg tudatossá válunk arra, hogy mit kell megváltoztatni, hogy létrehozzuk a változást lehetővé tévő tudatos kapcsolatot.

Meddig tartott az emelkedett főemlősöknek rájönni, hogy ami számít, az nem az ágakon himbálódzás, hanem az üldögélés a bozót egy sarkában elmélkedve, és a bámulás... a semmibe?

66.303 – Ha meg akarod tapasztalni a testet, élned kell a testben! Ez az, amiért az ősi bölcsek és szentek nem tudták, mit kezdjenek testükkel: elhagyták azt és meditáltak, így a test nem vett részt, egyáltalán.

63.108 – Ez egy nagyszabású harc az évezredekre visszanyúló szokások ellen.

59.195 – Amikor a testhez érsz, és akarsz vele tetetni egyetlen lépést előre – ó, még csak nem is egy teljes lépést, csak egy aprócskát – minden elkezd csikorogni: olyan mintha hangyabolyba lépnél.

56.276 – Amint előremenetelt akarsz, azonnal beleütközöl annak minden ellenállásába, ami visszautasítja az előremenetelt benned és körülötted.

58.256 – Oly hosszú utat kell megtenni a test szokásos állapota – ez majdnem tökéletes tudattalanság, amihez hozzászoktunk, merthát „ez a dolgok menete” –, és a tudatosság tökéletes felébredése: az összes szerv összes sejtjének, és a testfunkciók reagálása között... A kettő között, úgy tűnik évszázadok munkája van.

53.1410 – A halál nem elkerülhetetlen, hanem egy baleset, ami mindig megtörtént ezidáig (vagy úgy tűnik, hogy mindig bekövetkezett), és a fejünkbe vettük, hogy meghódítjuk és legyőzzük ezt a balesetet. Azonban ez hatalmas és gigantikus harcot jelent a természet törvényei ellen, az összes kollektív sugallat, az összes földi szokás ellen. Hacsak nem vagy félelemmentes harcos, aki kész keresztülmenni bármin, jobban teszed, ha bele sem kezdesz az ütközetbe. Tökéletes félelemmentesség szükséges, mert minden egyes lépésnél, minden egyes másodpercben háborút kell viseljél, minden meghonosodott ellen. Így hát nem könnyű. Még egyénileg is harcolnod kell magaddal, mert ha azt akarod, hogy a fizikai tudatosságod elérjen egy olyan állapotot, ami megengedi a fizikai halhatatlanságot, annyira szabadnak kell lenned mindentől, amit a jelenlegi fizikai tudatosság képvisel, hogy ez minden másodpercben csata: minden érzés, minden érzékelés, minden irtózás, minden, ami felépíti fizikai életünk szövevényét, legyőzendő, átalakítandó, és megszabadítandó az összes szokástól. Ezer és millió ellenfél elleni küzdelmet jelent minden egyes másodpercben.

63.3010 – A test kezdi megérteni: MINDEN, ami történik, a fejlődést szolgálja. Minden, ami történik, arra való, hogy elérjük az igaz állapotot, az állapotot, ahol a sejteknek lenniük kell, hogy a megvalósulás végbemehessen. Még a csapások, még a fájdalmak, még a látszólagos rendzavarás is, mind e célt szolgálják. Csak amikor a test ezt rosszul fogja fel, mint egy idióta, fordulnak rosszabbra a dolgok.

60.281 – A nehézségek nagyon kis dolgokból fakadnak, amelyek teljes mértékben banálisnak tűnnek –, de lezárják az utat. Ok nélkül jönnek, egy csekélység, egy szó, egy közelálló megbetegedése: valami összhúzódik bennem, és teljesen újra kell kezdenem a munkát, mintha semmit sem csináltam volna. Úgy vélhetnénk, hogy a test alakja egy koncentrációs pont, és hogy anélkül a koncentráció vagy szilárdság nélkül a fizikai élet lehetetlen lenne. De ez nem igaz! A test valójában egy csodálatos eszköz, képes kiterjedni, hatalmassá válni; és aztán minden, a legapróbb gesztus, a legapróbb cselekedet is csodálatos harmóniában megy végbe; aztán teljesen hirtelen egy triviális részlet, egy szelőlölibbenés, egy semmiség, és elfelejti – visszahúzódik önmagába, az eltűnéstől, a többé nemlétezésétől való félelme miatt. És mindent újra kell kezdeni, az elejétől.

61.157 – Szentnek vagy bölcsnek lenni nem olyan nehéz, végül is, de a szupramentális átalakulás egy egészen más dolog, ó!... azt az ösvényt soha senki sem követte; Sri Aurobindo volt az első, és ő elment mielőtt elmondta volna nekünk, hogy mit csinált. Szó szerint utat vágok egy szűz erdőn keresztül – rosszabb mint egy szűz erdő. És úgy érzem, hogy egyáltalán nem tudok semmit. Tisztán anyagi szempontból,

azaz kémiailag, biológiailag, orvosilag vagy gyógyászatilag szólva, nem hiszem, hogy sok ember tudja (lehet néhány; viszont én semmi esetre sem); jógikus szemszögéből nagyon könnyű, tudod mit kell tegyél, és megteszed ugyanolyan könnyedén, nincs benne semmi; de az Anyag átalakítása, az valami más! Mit kell tenni? Hogyan kell azt megtenni? Mi a módja? Van rá mód? Létezik rá eljárás? Valószínűleg nem. Én kapom annak tudatosságát, hogy milyen hatalmas ez a dolog, cseppenként... így nem semmisülök meg. Elérte azt a pontot, ahol az összes spirituális élet, az összes ember és faj, aki megpróbálta a Föld kezdete óta, mind semmi-nek tűnik, gyerekjátéknak ezzel összevetve. És ez egy dicsőség nélküli munka: nincsenek eredmények, nincsenek eksztázissal vagy örömmel eltöltő élmények – semmi ilyesmi, ez egy ocsmány, förtelmes munka. Igazából egy utazás a semmibe, a semmivel, egy minden elképzelhető csapdával és akadállyal teli sivatagba. Vakon haladsz, nem tudsz semmit.

Ha a test szemei ki akarnak nyílni, az elme szemeinek be kell csukódnium.

60.165 – Ott fenn minden nagyszerű, de ott lent nagy a nyüzgés. Ténylegesen ez egy csata, kicsi, nagyon parányi dolgok ellen: a létezés bizonyos szokásai, az érzés, a reagálás bizonyos módozatai...

69.2712 – Amikor anyagi dolgról van szó, az intelligens emberek automatikusan úgy érzik, hogy ez mind meghonosodott tapasztalaton alapuló mindennapos tudás és szilárd talaj, és ez az, ahol sebezhetőek vagyunk. Az csak, amit a testnek tanítottak: jelenlegi látásmódunk és megértésünk

ostobasága, a helyesen és helytelenen, a jón és rosszon, a fényen és sötétségen, az összes ilyesfajta ellentmondáson alapuló mód; az anyagi életre vonatkozó teljes értékelésünk és felfogásunk ezeken alapszik. Még fizikai részünknek is, amiről azt hisszük, hogy tudja hogyan éljen, mit tegyen, és hogyan tegye, meg kell értenie, hogy az nem egy valós tudás, hogy az nem a külső dolgokkal való bánás igaz módja. Például, a működő tudatosság folyamatosan „ingerkedik” a testtel, mintha azt mondaná „Nézd, így érzél; nos, ez min alapszik? Azt hiszed tudod, de tényleg tudod, hogy mi van az érzésed mögött?...” És így tovább, a mindennapok kicsi dolgaira. Ez egy folyamatos, élő demonstráció, hogy bármikor, amikor dolgokat a megszerzett bölcsesség, a megszerzett tudás, vagy múltbeli tapasztalatok alapján teszel, milyen... hamis is az valójában, és hogy ténylegesen van valami MÁS mögötte.

58.105 – Ütések és pofonok záporoznak rád, amíg meg nem érted – amíg nem kerülsz abba az állapotba, amiben az összes test a te tested.

Egészen addíg, amíg a legkisebb „én” reakció beavatkozik a testbe, azonnali falat emel: ez az egysejtű szervezet, és az ő védőhártyájának ősi története.

60.1211 – Egy egyre teljesebb és teljesebb, szervesen hozzátartozó jóváhagyás, egyre elfogadóbb és elfogadóbb megadás... Ez az, ahol azt érezzük, hogy az egyetlen mód, olyan-nak lenni, mint egy gyermek. Ha elkezded azt gondolni „Ó, szeretnék olyan lenni! Ó, olyannak kellene lennem!”, csak vesztegeted az idődet!

Hogy is tudhatnánk milyennek kell legyünk, hogy a következő fajjá váljunk?

60.1712 – Néha azt érezzük, „Ez az! Megvan!” De visszaesik – vissza a gürcöléshez. Néha úgy érzed bezuhansz egy lyukba, egy valódi lyukba, és hogy jutsz ki belőle? És így tart hetekig. De mindenek előtt a „fontos” és „nem fontos” érzése az, ami eltűnik. Így maradsz... semmivel. Nincs fokozata a fontosságnak! Az teljesen a mi mentális ostobaságunk: vagy semmi sem fontos, vagy MINDEN egyformán fontos. A porszem, amit letörölsz az asztalról, vagy az eksztatikus elmélkedés, mind ugyanaz.

Ez magától értetődő: mi „fontos” a következő faj számára? Csak akkor fogjuk megtudni, amikor eljutunk oda. A farokcsigolyák lényegtelen maradványok egy szervből, ami igencsak fontos volt a majmok számára.

62.610 – Könnyű megérteni: ha arról lenne szó, hogy egy dolgot abba hagyjunk és elkezdjünk egy másikat, azt elég gyorsan megtehetnénk. De életben tartani egy testet, biztosítani, hogy folytassa működését, míg ugyanezen idő alatt egy új működésre és átalakulásra törekedni... ez egy nagyon nehezen megvalósítható kombináció. Különösen, ha például a szívről van szó: a szívet helyettesíteni kell az Erő-központtal, ami egy fantasztikus, dinamikus erő! Melyik PILLANATBAN fog megállni a vérkeringés, és belépni az Erő... ez nem egyszerű. A hétköznapi életben gondolsz dolgokra, aztán megteszed őket – itt pont az ellenkezője! Először tenned kell dolgokat, aztán megérted őket, de sokkal később. Először tenned kell gondolkodás nélkül. Ha gondolkodsz, nem érsz el semmit; egyszerűen visszakerülsz a régi kerékvágásba.

62.3010 – Ez új. Azt jelenti, nem tudod, hogy haladsz-e vagy sem! Nem tudod, merre tartasz, vagy milyen ösvényen vagy. Mindenféle dolog történik, de vajon ezek az ösvény részei vagy sem? Fogalmam sincs. Majd csak az út másik végére érve fogom tudni.

63.226 – Ez valójában egy nem megnyugtató átmeneti időszak, abban az értelemben, hogy többé már nem rendelkezel az erővel és képességgel, ami korábban volt, és nincs meg egyike sem az előre látható erőknél és képességeknél – középúton vagy, sem itt, sem ott. Teljesen elképesztő dolgok történnek, vannak dolgok, amik ámulatba ejtenek: „Aha, tehát ez ilyen!” De aztán, ugyanakkor olyan fárasztó korlátozások, oly fárasztóak!

71.2912 – Számomra a legrövidebb út az volt... (hogy is mondhatnám ezt?) Saját semmiségem egyre növekvő érzékelése – a nemlétezés. A ráeszmélés tehetetlenségemre, tudatlanságomra, minden ambícióm feladása... Csakhogy, nincs helye félelemnek – ha félsz, rémisztővé válik. Szerencsére, a testem nem fél.

65.1010 – A lényegtelennek címkézett dolgok tömege az, ami megakadályozza a fizikai átalakulást. És mivel ezek elhanyagolhatónak tekintett apró dolgok, ezek a legkomi-szabb akadályok. Most a megvilágosott tudatosságú emberekről beszélek, akik igazságban élnek, akik erősen vágyódnak, és csodálkoznak, hogy a vágyódás erőssége, miért hoz létre olyan sovány eredményeket – most tudom. A sovány eredmények abból fakadnak, hogy nem adnak fontosságot azoknak az apró, kicsi dolgoknak, amelyek a tudatalatti folyamat részei, így lehet, hogy szabadságot értél el a gon-

dolataidban, érzéseidben, sőt még az ösztöneidben is, de fizikailag rabságban vagy. Mindezt le kell bontani, le kell bontani, le kell bontani! Ez mind semmi más, mint mechanikus szokás. De kapaszkodik, igazán ragacsos, ó...

67.267 – Világunkat nevezhetnénk a rossz szokások világának.

67.28 és 19 – Egy lassú, láthatatlan, majdnem érzékelhetetlen földalatti munka. Egy mocskos harcmező.

65.257 – Amit én őszinteségnek nevezek, az az a képesség, hogy minden pillanatban rajtakapjuk magunkat, hogy a régi ostobaság részei vagyunk.

65.121 – A régi jó időkben azt mondták: „Csak menj el! Ne fordíts figyelmet arra a háborgó dologra.” Nincs jogunk ezt tenni! Ez munkánk ellenére lenne. Tudod, majdnem teljes szabadságot értem el a testem tekintetében, addig a pontig, hogy képes voltam teljes mértékben érzéketlenné válni a fizikai fájdalomra, teljesen; de most még arra sincs jogom, hogy elhagyjam a testemet, hiszed vagy sem. Még akkor is, hogyha fájdalmam van, amikor a dolgok igencsak nehezzé válnak, azt mondom magamnak: „Ó! Bárcsak eltávozhatnék üdvözült állapotomba!” De ez nem megengedett. Ide vagyok kötve. Itt, ITT LENT kell elérni a megvalósítást.

60.2611 – A dolgok egyáltalán nem olyan módon történnek, mint a hétköznapi életben, mégis három vagy négy, néha tíz percig förtelmesen beteg vagyok, annak összes jelével, hogy itt a vég. És ez csak azért van, hogy megtapasztalhaszam, hogy megerősödjek. Csak „azokban a pillanatokban”

ragadod meg a kulcsot, amikor a hétköznapi fizikai logika szerint itt a vég. Ez annak kérdése: keresztül tudsz-e menni az egészen, visszarettenés nélkül. Még hány ilyen „pillanat” lesz szükséges? Fogalmam sincs. Vágom az ösvényt.

A hulló utolsó vonaglásaira nyilvánvalóan szükség volt egy ponton a történelemben, a madárhoz vezető kulcs megtalálásához.

69.35 – A halál, az étel és a pénz, az emberi élet három nagy „uralkodó eleme” az új tudatosság szerint – az emberi élet e három dolog körül forog: evés, pénzkeresés és halál; annak a tudatosságnak e három... időleges találmány, egy átmeneti állapot eredménye, ami se nem állandó, se nem mélyen gyökerező. Így hát tanítja a testet másképpen létezni.

61.125 – Még az életnek azon pillanataiban is, amikor megpillantod a halhatatlan tudatosságot, a kapcsolatot az igazsággal, még azok az élmények is mind szépek és jók, de nem AZ. Mi az élet igazi ÉRTELME: miről szól az élet ténylegesen? Mi van mögötte? Miért tette azt az Úr? Mi a célja?... Nyilvánvalóan van egy titka, és azt nem árulja el. Nos én, ami engem illet, akarom a titkát. Miért vannak így a dolgok? Bizonyosan nem azért vannak így, csakhogy így legyenek: arra szánattak, hogy valami mássá váljanak. Nos, én akarom azt a valami mást.

62.2311 – Minden előre tett lépés kényszerít, hogy továbblépj. Nem vissza, hanem a sötétbe. És fizikai értelemben ez szörnyű. Olyan, mint megérinteni a tudattalan mélyét, és... a mozdulatlan Anyag mélyét.

63.218 – Nem tudom, hogy ez vajon az utolsó csata-e, de nagyon mélyre hatol... Bizonyos szempontból olyan, mint

az eredeti szubsztancia, amit az Élet felhasznált, egyfajta képtelenséggel ezen Élet bármily értelmének megérezésre, vagy megtapasztalására. Az az érzésem, hogy igencsak közel van az aljához. Egy ponton rémisztő gyötrelmet éltem át ott, a végső semmiség miatt – egy semmiség, amiből nem tudtam kijutni. Nem volt menekülés abból a semmiségből, mert az semmi volt. Egy pillanatig, olyan szörnyű feszültség volt ott, hogy... eltűnődtem: „Fel fogok robbanni?” És ez az, ami az alap, minden materializmus alapja.

És a korlát hirtelen világossá vált:

61.157 – Minden lehetséges nehézség a test tudattalanjában egészében felemelkedett – ahogy ennek meg kellett történnie, és ahogy ennek meg kellett történnie Sri Aurobindo számára, most értem! Nos ez nem tréfa, tudod! Azon tünődtem, őt miért üldözték azok a dolgok – most tudom, mert pontosan ugyanaz a fúria üldöz engem is. Ez nem pontosan a test tudatosságában van, hanem a testi anyagban, amint az elme szervezi, mondhatnánk: az első mentális ébredés az Életben. Tudod, ami létrehozta az átmenetet az állatból emberbe, az Anyag első mentalizációja. Nos, valami abban tiltakozik, és a tiltakozás természetesen fizikai rendellenességeket hoz létre.

Itt vagyunk az emberi élet küszöbén, mielőtt „valami”, ami nem létezik az állatokban, és ami az emberi lét összes komplikációját okozza, tudatlanságát, fájdalmát, elválasztottságát, betegségeit – az összes „szerencsétlenségét”, amelyek végső soron az igazi fogantyúk a belőle való kikerüléshez, mert kényszerítenek minket lehatolni a dolgok gyökeréhez, megtalálni a kulcsot, azaz a fizikai elméhez, az Anyag első „mentalizációjához”. Ez a korlát. És

ugyanakkor ez egy nyílás egy még radikálisabb dolog felfedezéséhez, egy még mélyebb réteghez: a sejtelme rétegéhez, ami birtokolja nemcsak boldogtalanságunk szokása lebontásának, hanem minden faj tipikus szokása lebontásának, és végső soron a halál ősi szokása lebontásának hatalmát is.